

כניסת שבת		ירושלים
20: 25	19: 07	ת"א
20: 28	19: 22	חיפה
20: 29	19: 15	באר שבע
20: 26	19: 23	

אילול של צחוק

פרשת "בהעלתך"

פרשת השבוע פותחת בהכנות האחרונות למסע אל עבר ארץ ישראל, ומתארת את הקדשת הלויים וכניסתם לעבודה במשכן.

"וְאֵתְנָה אֶת-הַלְוִיִּם נְתָנִים לְאֶהֱרֹן וּלְבָנָיו, מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, ... וְלֹא יִהְיֶה בְּבֵנֵי יִשְׂרָאֵל, נֶגֶף, בְּגֹשֶׁת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, אֶל-הַקֹּדֶשׁ." (ח', י"ט)

ספר "שלום אהלך" מצא בפסוק זה רמז לדברי חז"ל שהלומד תורה אין מלאך המוות יכול ליגע בו, כמובא בגמרא (שבת ל.) על דוד המלך ע"ה, שהיה יושב ולומד תורה ולא היה יכול מלאך המוות להתקרב אליו כיון שלא פסק מלימודו. הלך וקשקש מלאך המוות בענפי האילנות ועשה רעש גדול עד שיצא דוד בחוץ לראות, ונשברה המדרגה ונפל ונטל נשמתו. עיין שם.

וזהו אפוא מה שאמר הפסוק: "וְלֹא יִהְיֶה בְּבֵנֵי יִשְׂרָאֵל, נֶגֶף, בְּגֹשֶׁת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, אֶל-הַקֹּדֶשׁ": היינו בזמן שייגשו אל הקודש היא התורה הקדושה, ללמוד ולעסוק בה - אזי לא יהיה בהם נגף.

בתקופת משטרו של סדאם חוסיין יש"ו, גברו המאמצים להתחמש בנשק גרעיני והיו בשלבים מתקדמים. בהבנתו את הסכנות הנשקפות לעם היושב בציון, החליט ראש הממשלה דאז מנחם בגין שיש לבחון הצעות שונות להשמיד את הכור. לאחר תכנון מדויק ואימונים רבים, כשנוצרו תנאים מתאימים ליציאה למבצע, החליט הדרג המדיני להורות לחיל האוויר להתכונן ליציאה למבצע באופן מידי. התאריך נקבע ליום ה' בסיון - ערב חג השבועות ה'תשמ"א, לפני שלושים ותשע שנים. טרם היציאה, שלח בגין לשאול את הגר"מ שך זצ"ל ואת הבבא סאלי זצ"ל, האם לצאת למבצע.

הבבא סאלי שאל: "באיזו שעה?" וכאשר השיבו לו: "בשעה שתים עשרה בצהריים". אמר הבבא סאלי: "חס וחלילה! שלא תעזו לעשות לפני ארבע, תעשה בשעה ארבע, ותצליח".

שאל רבי יעקב איידלשטיין זצ"ל את הבבא סאלי: "מה ההבדל בין שתיים עשרה לארבע? בכל מקרה, זה יסתיים כנראה למרבה הצער בחג, והדבר מותר רק מפני פקוח נפש".

אמר לו הבבא סאלי: "אני אגיד לך; בחורי הישיבות שאמורים ללמוד כל הלילה בליל שבועות, בדרך כלל נחים בערב שבועות. עד שהם חוזרים לגמרא כבר תגיע השעה ארבע. בשעה שתיים עשרה עדיין אין מספיק תורה בעולם, כולם ישנים. אם הוא יעשה את זה בין השעה שתיים עשרה לארבע בצהריים הוא לא יצליח, אין זכות תורה. אם הוא יעשה את זה אחרי ארבע, כשרבים כבר חזרו לגמרא, הוא יצליח!"

ואכן, המטוסים המריאו ביום ראשון, ערב חג השבועות, בשעה 16:00, ובסמוך לשעה 17:30 (לקראת שקיעת השמש), נסקו שתי רביעיות מטוסי F-16 לגובה של 10,000 רגל ביצעו תמרון גלגול לפי תרגולת ההפצה שהותאמה לחדירת כיפת הכור והפציצו את הכור. לאחר כשלוש שעות, עם כניסת החג, כל המטוסים שבו בשלום לבסיסים. כי יש לדעת, שכל הכח שיש ביד ישראל הוא מכח הישועות והברכות שנמצאות אך ורק בתורה הקדושה.

"וּמִבֶּן חַמְשִׁים שָׁנָה, יָשׁוּב מִצֵּבָא הָעֶבֶדְךָ; וְלֹא יַעֲבֹד, עוֹד." (ח', כ"ה)

אמר החפץ חיים זי"ע: הפסוק בא לרמוז לאדם, שבהגיעו לגיל חמישים שנה, לא יעסוק עוד כל כך בעולם המעשה, שהרי ידוע ששבעת ימי השבוע רומזים לשבעים שנות האדם, כל יום לעשר שנים, וכשהגיע האדם לגיל חמישים שנה, עליו לתת לב שהסתיימו אצלו חמישה ימים ומתחיל יום השישי שהוא קרוב לשבת קודש.

וכתוב בגמרא (שבת קי"ז) שביום השישי מצוה להשכים בבוקר להכין כל צרכי שבת, והוא הדין כשמתחילים הימים שאחרי גיל החמישים צריך לשחרר עצמו מענייני העולם הזה, ולהזדרז יותר בתורה ובמעשים טובים, שיהיו מוכנים בידו ליום שכולו שבת.

ואמרו חז"ל (אבות ה' כ"ד) בן חמישים לעצה, כלומר שבשנת החמישים נוסף לאדם בינה שיכול לייגע גם לאחרים, וא"כ לא כל שכן שעליו לייגע לעצמו להכין לו צידה לדרך לבית מועדו!

עם השלמת ביצוע הוראות המסע, לאחר שהות ארוכה בהר סיני, בני ישראל מתחילים במסע לכיוון ארץ ישראל.

ואז, מיד עם תחילת נסיעתם:

"וְהָאֶסְפַּסְף אֲשֶׁר בְּקִרְבּוֹ, הַתְּאוּוֹ תְּאוּהוּ; וַיָּשְׁבוּ וַיָּבֹכּוּ, גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיֹּאמְרוּ, מִי יֵאֲכַלְנוּ בָּשָׂר. זָכְרֵנוּ, אֶת-הַדָּגָה, אֲשֶׁר-נֹאֲכַל בַּמַּצֵּיִם, חֲנָם; אֶת הַקִּשְׁאִים, וְאֶת הָאֲבֻטְחִים, וְאֶת-הַחֲצִיר וְאֶת-הַבְּצָלִים, וְאֶת-הַשִּׁימִים." (י"א, ד'-ה')

לחישות של אי שביעות רצון, התלבטויות שהתחילו לעלות כתוצאה מטרחת הדרך, תחושות עמומות של חוסר סיפוק, הביאו את העם להתאונן.

והינה, תוך כדי העיסוק בהתעוררות תאוותם הבלתי מוסברת של האספסוף לאכילת בשר, מצווה ה' למשה:

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה, אֶסְפֶּה-לִּי שְׁבָעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר יָדַעְתָּ, כִּי-הֵם זִקְנֵי הָעָם וְשִׁטְרֵיו; וְלָקַחְתָּ אֹתָם אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד, וְהִתְיַצְבוּ שָׁם עִמָּךְ. וַיְרֻדְתִּי, וְדַבַּרְתִּי עִמָּךְ שָׁם, וְאֶצְלָתִי מִן-הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלֶיךָ, וְשָׁמַתִּי עֲלֵיהֶם;" (י"א, טז-יז)

השם יתברך מצווה לאסוף שבעים איש כדי להקים את הסנהדרין שיסייעו למשה רבנו במשא העם, ולאחר מכן שב ה' להורות למשה רבנו כיצד לנהוג במתאוונים לאכול בשר.

ויש לשאול: האם יש קשר בין הפרשיות?

מסביר ספר "מגד יוסף": כאשר נפשו של יהודי אינה יודעת רגע בשל חסר גשמי המציק לו, הרי זה איתות מנשמתו הקדושה, המרגישה את החסר, כי נשמת ישראל המתרחקת ממקור מחצבתה, כואבת ומיסורת. אלא שהאדם אשר בקרבו שוכנת נשמה זו, אינו יודע תמיד לפרש קריאת מצוקה זו, מפני שבמקום שבו הוא נמצא אין ענייני הרוח עומדים במוקד התעניינותו, ולפיכך הוא בטוח שהחסר שהוא חש מבעבע מותוכו, יתמלא על ידי בשר, או כל דבר גשמי אחר.

אם כן, תלונת האספסוף "מי יאכילנו בשר" לא הייתה אלא סימן מובהק **שנשמתם רעבה לדבר ה'.** מה הפתרון? "אֶסְפֶּה-לִּי שְׁבָעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל" - ביצור המטען הרוחני של כלל ישראל, תוספת נכבדה אשר תסיע למלא את החלל שנפער.

חוסר סיפוק, השאיפה הבלתי ממולאת לתוכן, למילוי פנימי, היא הבעיה האמתית. כוח החיים הטמון באדם משתוקק לביטוי, למילוי של הנפש בתוכו, במשמעות, בחוויה, ב"אור". אם החיים אינם מלאים בתוכן של קודש נוצר וואקום, חלל שחייב להתמלא.

מהחלל הפנוי הזה נוצרת השאיפה והתשוקה לדברים אסורים. אדם שממלא את חייו בחוויות שאינן באמת פנימיות אלא מובאות מבחוץ, כתאוות גשמיות, גופניות - מוצא את עצמו מהר מאד משתוקק ליותר. מילוי תאוות חומריות, גשמיות הרי הוא כמי מלח לצמא-הם רק מצמיאים יותר.

בנוסף, חז"ל מבהירים, שחטא המתאוונים היה בעצם 'כפיות טובה', שכפרו בטובות העצומות שעשה עמהם הקב"ה.

ואמר פעם **רבי אליהו רוט** זצ"ל ששימש את **רבי שלומק'ה מזויעל** זי"ע, שרבו אמר לו, שכשיהודי אינו מרוצה ממצבו, ומתעצב על גורלו, עלול להפסיד גם החסדים הנגלים שנקצבו עבורו, ומאידיך כשיהודי מרוצה ממצבו, וכשמוצא איזה חסד שהשי"ת הטיב עמו, מודה ומשבח עליה, אז ממשיך עליו שפע טובה.

והסבירו בדרך משל, לאב שהיו לו ב' בנים, אחד שעל כל צעד ושעל מתמלא רוגז, ואף כשנותן לו אביו מתנת יד, מוצא בה תמיד טעם לפגם, והשני תמיד בשמחה, וכשמוזכרה אביו במתנות יד, מודה לו על כך מעומק לבו. מובן מאליו שהאב יבקש תמיד להטיב עם זה האחרון המעריך את נתינותיו, במקום שיטיב עם הראשון שממילא לא יתרצה ממה שיקבל.

וכך הוא גם כן הנהגת השי"ת עם בראייה, כי כשרואה שהאדם מכיר בחסדיו, ומהללו על מה שזיכהו, אז משתוקק כביכול להטיב עמו יותר ויותר, מאחר כי חפץ חסד הוא, אך כשרואה שהאדם ממילא אינו מרוצה מחלקו, אז למה יטה עליו חסד? הרי בין כה לא יתרחק במה שזיכהו.

מספר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א:

שמעתי על איש זקן ובא בימים, בן שמונים ושבע, אשר לקה בנשימתו עקב מחלת הקורונה ל"ע, והוכרח לחבר אותו למכונת הנשמה למשך כמה ימים, עד שבחסדי השי"ת חזר לאיתנו.

כאשר 'השתחרר' מבית החולים אמרו לו פקידי בית החולים שעליו לשלם סכום של 10,000 דולר בעד 'השימוש' במכונת הנשמה.

החל הזקן לייבב בבכי, ונכמרו רחמיהם עליו על שאין בידו סכום גדול זה, ואמרו לו שיעשו לו 'הנחה', ולא יצטרך לשלם כל כך הרבה, אך הלה בשלו, ועיניו דומעות ללא הרף, והבינו כי ככל הנראה גם לאחר 'ההנחה' עדיין הסכום רחוק מהישג ידו, וחזרו לומר לו שירידו עוד מהתשלומים... והוא ממשיך להתייבב מאין הפוגה. קראו לעברו: ראינו את דמעותיך, ולא תצטרך לשלם אלא רק 50 אחוז ותו לא...

נענה להם מתוך בכי: שומע אני מדבריכם ש'טובת הנאה' ממכונת הנשמה לכמה ימים עולה עשרת אלפים דולר, א"כ כמה עלי לשלם להקב"ה על ש'משנים' אותי כבר שמונים ושבע שנים, ומה אשיב לה'...

וכבר מצאנו כן בגמ' (ב"מ פו.) על רבי שמעון בן חלפתא, שיום אחד היה לו חם מאוד, ובכדי להקל על עצמו עלה והתיישב בצלע החר, ואמר לבתו שתנופף עליו במניפה ועי"ז יינשב רוח על פניו לננו קימעא, והוא יתן לה בשכרה אגודות של בשמים הנקראי 'נרד'.

בתוך כדי הדברים החלה רוח ממרום לנשב, אמר רבי שמעון בן חלפתא, כמה 'אגודות של נרד' עלינו לתת לבעל הרוח...

כל החיים יכולים להשתנות בהתאם לדרך בה נבחר להביט על החיים. יש לנו נטייה להתעסק תמיד במה שחסר במקום להנות ממה שיש.

וברגע שנבין את זה – נפסיק להיות מתוסכלים על כל ה"חוסרים" שלנו ולא נפסיק להודות על מה שיש לנו.

"וַיִּקְרָא אֶת-שְׁם-הַמְּקוֹם הַהוּא, קְבֵרוֹת הַתְּאֵוָה: כִּי-שָׁם, קָבְרוּ, אֶת-הָעַם, הַמִּתְאָוִים. " (י"א, ל"ד)

הַמְּקוֹם שֶׁבוּ הַתְּרַחֵשׁ הַמְּאָרֵעַ נִקְרָא "קְבֵרוֹת הַתְּאֵוָה". וְהַדְּבָר דּוֹרֵשׁ הַסֵּבֵר; הֲרִי לֹא כָּל מְקוֹם שֶׁאָרֵעַ בּוֹ דְּבַר-מֵה נִקְרָא עַל שֵׁם אוֹתוֹ מְאָרֵעַ! זֹאת, וְעוֹד: לְכַאֲוָרָה הִיָּה רְאוּי לְקָרוֹתוֹ "קְבֵרוֹת הַמִּתְאָוִים", שֶׁהָרִי שֵׁם נִטְמְנָו כֹּל הַמִּתְאָוִים לְבָשָׂר, וּמִדּוּעַ נִקְרָא שֵׁם הַמְּקוֹם "קְבֵרוֹת הַתְּאֵוָה"?

מַסְבִּיר הַמַּגִּיד מִדּוּבְנָא - בְּמְקוֹם הַהוּא נִקְבְּרָה הַתְּאֵוָה חֲסֵרַת הַגְּבִילוֹת. כְּשֶׁרְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲנֻשֵׁם שֶׁל הָאֲנָשִׁים שֶׁהָרְשׁוּ לַתְּאֵוָה לְהַשְׁתַּלֵּט עַל גַּפְשָׁם, מִיָּד הִבִּינּוּ אֶת חֲמַרְת הַדְּבָר וְיִנְקְבְּרָהוּ תְּאֵוָתָם לְעַד.

כֹּל מִי שֶׁהָיָה שָׁם לֹא שִׁחַרְר עוֹד דְּרוֹר אֶת רְצוֹנוֹתָיו וְאֶת מְאֻוֵּיו הַגִּשְׁמִיִּים וְלֹא אִפְשָׁר לָהֶם שֶׁיִּדְחֲקוּ אֶת עוֹלָמוֹ הַרוֹחָנִי.

בסוף הפרשה מופיע סיפורה של מרים על חטא לשון הרע ועונשו, ובו מעידה התורה על משה רבנו:

"וְהָאִישׁ מֹשֶׁה, עָנּוּ מְאֹד--מֵכַל, הָאָדָם, אֲשֶׁר, עַל-פְּנֵי הָאָדָמָה. " (י"ב, ג')

העיר על כך רבי ישראל מסלנט: צא וראה, שהקדוש ברוך-הוא בכבודו ובעצמו מעיד כאן על משה רבנו, שהיה "עניו מאוד מכל האדם" - כינוי מופלג, שלא מצינו כמותו בכל המקרא על שום אדם אחר. ודברים אלה לא נאמרו בערוב ימיו של משה, אלא בעיצומה של פעילותו הענפה כמנהיג העם; שהרי עוד שלושים ושמונה שנות מנהיגות נכונות אותה שעה למשה. ואף אחרי שמע משה מפי הקדוש-ברוך-הוא ציון לשבח זה - לא גבה ליבו ולא רמו עיניו. זוהי המדרגה הנעלה ביותר של ענווה, שכמותה לא זכה שום אדם אחר "אשר על פני האדמה".

ויש לשאול: מדוע אין אנו מוצאים בתורה מקור למצווה זו? (בתרי"ג מצוות אין את מצוות הענווה) והאם ניתן לרכוש את מידת הענווה?

ענה על כך הבעש"ט הקדוש זיע"א:

ענווה צריכה לבוא מהלב ולא מהמוח. ענווה צריכה לבוא ממקום פנימי, מעומק נבכי הנפש. עולה היא מעצמה מתוך הלב הטהור של האדם, לכן לא ניתן לצוות עליה, אולם ניתן לקנותה בעבודה קשה על המידות וביטול עצמי בפני בורא עולם.

ואמר רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב זצ"ל תלמידו: יסוד הענוה הוא שיהיה האדם קטן בעיניו, ויחזיק עצמו לאין ולכלום בפני בורא עולם.

מספר רבי שלמה זלמן רידמן שליט"א:

היה זה בשנתו האחרונה עלי אדמות של מרן בעל "מנחת יצחק" הגה"ק רבי יצחק יעקב ווייס זי"ע גאב"ד ירושלים עיה"ק (בחודש סיון שנת תשמ"ח), כאשר על אף זקנותו וחולשתו הרחיק נדוד מביתו לארצות הברית, לצורך קיום וביסוס מוסדות התורה והחינוך בארץ ישראל.

באותו זמן - חתן הייתי - וזמן שמחת חתונתי נקבעה לאותם הימים שבהם יהיה מרן גאב"ד ירושלים בארה"ב, ועלה ברעיוני אולי אזכה בזכיה גדולה ונדירה זו שמרן פוסק הדור יסדר חופה קידושין בשמחתי, ובפרט שאיזה קרוב משפחה הוא לבית חמי, ואולי ייעתר ויטכיס לפאר בהדרו את שמחתי.

מיד קמתי ועליתי אל בית האכסניה שבה שהה, חיליתי פניו וביקשתי שיכבדני להיות מסדר קידושין בחופתי. לשמחתי הרבה הסכים לקבל את ההזמנה ולבוא לחתונה. שמחתי הגדולה הרקיעה שחקים, שפתי לא חדלו מלהודות ולהלל לבורא עולמים על גודל חסדו וטובו שעשה עמדי.

והנה כשבוע ימים לפני החתונה, בהיותי יושב ולומד בישיבה, התקבלה שיחת טלפון לישיבה, שמרן בעל "מנחת יצחק" מבקש שתיכף ומיד אבוא אליו. השתוממתי מאוד לפשר הדבר מה רצונו ממני. אפוף תמיהה ופליאה קמתי ושמתי פני אל עבר האכסניה שבה שהה מרן פוסק הדור.

כאשר הגעתי אל הרחוב שלפני הבית נדהמתי למראה עיניי; רחבת הבית המתה אנשים רבים המחכים לתורם להיכנס אל הקודש ולהתקבל בפני הגאב"ד, זה בא לבקש ברכה, ומשנהו בא לבקש עצה ותושיה, וביניהם רבנים ואדמו"רים שבאו לחלוק כבוד למלכי צדק מלך שלם.

ניגשתי אל הגבאי המסור שעמד על משמרת הקודש, ואמרתי לו שאני הנני החתן העומד להתחתן בשבוע הבא, ומרן הרב קראני לבוא ולהיכנס אליו. מיד נענה ואמר ברוך ה' שהגעת, הרב מחכה לך, וביקשני שכאשר תבוא מיד אכניסך אליו לפני כל הממתניים והמחכים. תוך דקות ספורות הכניסני אל הקודש פנימה, מיד ציווה להוציא כל איש מאליו, והורה לי לשבת, ופתח ואמר לי:

"בעצם הייתי אמור לשהות כאן באמריקה עוד תקופת מה - אך אינני יכול להישאר כאן יותר - אני פשוט נהיה כאן חולה - בוא וראה מה עשו ממני - תראה איזה מודעות תלויות ברחובות ובשווקים - ממש "א גאנצער רבי" עשו ממני! אינני מסוגל לסבול זאת, ואיני רגיל לכאלו דברים - באמת איני אוהב את כל המהומה שעשו ממני, מרגיש אני שבריאותי נחלשת ומתרופפת מכל העסק הזה, ולכן עז רצוני לחזור כבר מחר אל ביתי ומקומי. אמנם דבר אחד מעכבני מלנסוע מחר, כיוון שקיבלתי על עצמי והסכמתי להיות מסדר קידושין אצלך בעוד כשבוע - למרות שכמעט לא הסכמתי לקבל שום דבר כאן - אבל אצלך כן קיבלתי, לכן שואל אני ממך רשות לנסוע כבר מחר לארץ הקודש..."

לא האמנתי למשמע אזני - פוסק הדור מבקש "רשות" מבחור צעיר לנסוע חזרה הביתה... ובעודי מהרהר בדעתי, המשיך הרב ואמר "הגד נא לי האמת איך הנך מרגיש עם הענין הזה?!", אזרתי עוז בנפשי, וענית: "בוודאי שישע הרב לביתו לשלום, אינני חי"ו רוצה למנוע את הרב מהנסיעה בגללי", המשיך הרב ואמר, "האם הנך בטוח שזה בלב שלם" - ולא נחה דעתו עד שענית לו בפה מלא "אמנם זכיה גדולה היתה נחשבת לי אם הרב היה מסדר קידושין אצלי - אבל אני מוותר בלב שלם".

בשמעו זאת צהלו פניו הקדושות, ואמר לי, "אני מאוד מודה לך על כך, עשית לי טובה גדולה", וציווה לעושי דברו שיביאו "לחיים", ושתה עמי לחיים, ובירך אותי בהתרגשות בכל מיני ברכות מעומק ליבו הטהור.

אדם כשר הוא זה שלא מחזיק טובה לעצמו - שאינו נושא חן בליבו על עצמו על שהרבה תורה ומצוות, ואדרבה מחזיק את עצמו לאדם שאין בו מספיק זכויות, שמחזיק את עצמו לאין ולאפס.

העניו האמתי רואה את עצמו תמיד מתוך פיכחון ולא מתוך ערפיליות. העניו האמתי רואה את המציאות, עינו אינה מטעה אתו. החוכמה אינה גורמת לו להיות שכור גאוה, אלא תמיד יראה את עצמו כאילו עודנו עומד בפתח האוהל, בראשית ההתחלה.

ויש לדעת, שפוליסת הביטוח הטובה ביותר שמבטיחה להפוך אותנו לאיתנים ויציבים לאורך זמן ולייצב את הישגינו כקבועים ומתפתחים לטווח ארוך - היא התובנה שלא בטוח שאנו כאלה גאונים גדולים, שאנו לא בהכרח יותר מוכשרים וגאוניים מחברינו, ושכל מה שזכינו לו - הוא מתנת שמים. כשהחשיבה הזו נעוצה בבסיס ההישגים שלנו, ביסוד ההתפתחות האישית שלנו, אנו יכולים להיות סמוכים ובטוחים שההישגים הללו יישארו שלנו לאורך זמן, ילוו אותנו לנצח.

לע"נ אסתר מזרחי בת יחזקאל וכתון ז"ל

נלב"ע ב' טבת ה'תש"פ. ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ ר' יצחק ב"ר נסים מזרחי ז"ל

נלב"ע י"ח תשרי ה'תשס"ט. ת.נ.צ.ב.ה.